

faderen og heller ikke mod nogen anden. Men hvis man opretholder den, begaar man efter min Mening en Uret mod det offentlige, mod Kommunerne, som derved i særlig Grad berøves deres Ret til at gøre Afsoningsbestemmelsen effektiv; at det overlades til Overøvrighedens Skøn — et Skøn, der kan være affødt af en vidtrækkende Liberalitet, af Vilkaarlighed, af Magelighed maaske ogsaa — at afgøre, hvorvidt Afsoning skal finde Sted eller ikke. I Henhold dertil foreslaar Flertallet ved Ændringsforslag Nr. 38, at den paagældende Bestemmelse skal udgaa.

Jeg kommer derefter til § 13, der indeholder Bestemmelser om Fødselsstiftelsens Hemmeligholdelsespligt. Det samme Flertal, som har stillet Ændringsforslaget under Nr. 20, foreslaar at opretholde Regeringens oprindelige Forslag, der gaar ud paa, at Barnet eller dets Værge paa Forlangende kan faa Bevis fra Stiftelsen for, hvem Barnets Moder er. Det ærede Mindretal udtaler i sin Betænkning som Indvending mod det af Flertallet stillede Forslag: „Eftersøges Moderen, har hun et Nummer i Fødselsstiftelsens Bøger; hun er ikke at finde, og et saadant Barn, hvis Moder kun er et Nummer, flyder om som en rodløs Skabning.“ Ja, ganske vist, hvis en saadan Moder i Stiftelsens Bøger og udenfor disse kun er et Nummer, skal jeg indrømme, at det ærede Mindretal med nogen Føje kan hævde, at et saadant Barn flyder om som en rodløs Skabning paa Tilværelsens vilde Vover. Men vi have i alt Fald Værgeraadsinstitutionen, som under saadanne Omstændigheder vel maa antages at sørge for, at det paagældende Barn inddrages under skærmende Ly. Og Mindretallet har ved denne Udtalelse overset, at Flertallet er ganske enig med det i, at Moderen netop ikke bør figurere i Fødselsstiftelsens Bøger kun som et Nummer. Nej, Flertallet er ganske enig i, at Moderen der bør staa opført med sit fulde Navn, saaledes at der derigennem aabnes den behørig Adgang for Barnet eller dets Værge til at faa at vide, hvem Moderen er. Forholdet bliver efter Flertallets Forslag dette, at hvor Moderen sørger forsvareligt for Barnet, maa det antages, at Barnet først, naar det kommer til Skels Aar og Alder, vil have Interesse af at faa

at vide, hvem der er dets Moder. Hvor derimod det offentlige griber ind, hvor der altsaa skal beskikkes Værge, vil Resultatet selvfølgelig blive dette, at man straks vil tilvejebringe Klarhed over, hvem Moderen er. Man gaar altsaa ved dette Forslag ikke Barnet for nær, man opmuntrer netop Moderen til at sørge for sit Barn, idet hun derved opnaar, at hun vinder Henstand med at give sit Navn til Pris. Og dette betragte de paagældende Mødre som en stor Vinding. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at henvise til, hvad Overaccoucheuren, Professor Leopold Meyer omtaler i sin Erklæring af 2. September 1906, som er optagen i Regeringens oprindelige Forslag: „Erfaringen viser, at det i det almindelige Omdømme gør en stor Forskel, om Begivenheden er frisk eller ligger flere Aar tilbage i Tiden. Saadanne gamle Skader kommer man i Regelen lettere over.“ Det ærede Mindretal har ganske vist Ret, naar det udtaler, at Kirketugten er ophævet, men vi have en anden Tugt, som for Mennesker med Kultur turde være lige saa generende, som Kirketugten var for sin Tid, og det er den Tugt, som udøves af de paarørendes skarpe Fordømmelsesdom og Opinionen i det hele. Ved Regeringsforslaget giver man efter Flertallets Skøn Barnet, hvad dets er, nemlig Adgang til under alle Omstændigheder at lære Moderens Navn at kende. Man beværer ved dette Forslag i nogen Maade det Gode, som Forholdet med Fødselsstiftelsen nu medfører, nemlig at den yder et tiltrængt Ly for de ulykkeligt stillede Mødre, medens Savnet af et saadant Ly maatte erkendes i væsentlig Grad at resultere i et forøget Antal Fødsler i Dølgemaal, Barne mord og Fosterfordrivelse. Flertallet mener i det hele taget, at Regeringsforslaget paa dette Punkt repræsenterede en tidsvarende og vel overvejet Ordning, der hvilede paa en rigtig Vurdering af de mangehaande Hensyn, som her melde sig. I Henhold dertil foreslaar Flertallet, at man ved Ændringsforslag Nr. 22 genoptager Bestemmelsen om Fødselsstiftelsen i den Form, den havde i Regeringens oprindelige Forslag.

Sluttelig kommer jeg til § 9 angaaende Arveretsbestemmelserne. Flertallet kan ikke tiltræde disse, der jo gaa ud paa, at